

Op zoek naar de Dodaars

Ana Buren

Vandaag heb ik mijzelf verwend en een nieuwe verrekijker aangeschaft. Meteen maar een 10x42, want ik word een beetje kippig. Jarenlang heb ik mij verbaasd over het feit dat vogelaars zo enthousiast doen over kleine bruine stipjes, maar nu weet ik het: het ligt aan de verrekijker, dat is het hele eieren. Het werd dus het nieuwste van het nieuwste: Vogelbescherming Optiek 10x42 verruimt je blik.

Sinds enige tijd ben ik aangesloten op de hotline zoals een echte vogelaar betaamt.

Zodoende vernam ik dat er in het Noorderplantsoen deze week een Dodaars was gestrand, het fuutje met het korte lontje. Dus ik met al mijn optisch geweld: de Canon EOS 300D, de VBS Optiek 10x42 en mijn brilletje van Hans Anders óp naar het plantsoen, want een Dodaars heb ik nog niet in mijn collectie.

Het is hartstikke mistig vandaag en rillerig koud ook. Geen Dodaars te bekennen. Wel veel hongerige Kokmeeuwen waaronder mijn favoriet Hollebolle Gijs, die zich nooit heeft laten ringen. Hij heet zo omdat ie altijd honger heeft. Zelfs zoveel honger dat ie het brood uit mijn hand grist. Hij vliegt naar mij toe, grijpt in zijn vlucht het stukje brood uit mijn hand, vliegt een mooie cirkel met de klok mee over het water heen en vliegt weer naar mij toe. Als ik hem niks geef blijft ie opdringerig vlak voor mijn gezicht klapwieken. Voor de gein heb ik eens uitgeprobeerd hoelang ie het vreten zou volhouden, of ie ooit verzadigd zou worden. Het heeft een half uur geduurd voordat hij be-

sloot om op het water uit te buiken.

Ondertussen vliegen er steeds maar trekvogels over het plantsoen. Honderden ganzen in V-formaties. Aan het geluid hoor ik (want ik zit op cursus) dat het Grauwe Ganzen zijn. En met mijn Optiek 10x42 ontdek ik zelfs een aantal Brandganzen te midden van hen.

Maar nog steeds geen Dodaars dus. Als ik verder door de mist loop scheert een Aalscholver over de plantsoenvijver. Aangekomen bij de treurbeuk waar ze altijd in huizen tel ik er deze keer wel tien. Het wordt al een aardige kolonie. Ze schijten de hele treurbeuk onder. Straks gaat Groningen nog verdienen aan de guano en worden we met zijn allen stinkend rijk.

'Kijk eens wat een grote vogel!' Er lopen jonge mensen langs die mijn blik volgen en met verbijstering naar een juveniele Aalscholver kijken die zich zit op te poetsen. 'Het is een Gier!', meldt een jongeman en daarmee maakt hij enorm veel indruk op de jongedames in

zijn gezelschap. De Aalscholvers maken als vanouds een mopperend geluid. Ze klinken als oude mannetjes en laten af en toe een boer.

Op zoek naar de Dodaars loop ik om de vijver waar hij moet zitten heen. Aan de overkant neem ik plaats op een bankje met uitzicht op de treurbeuk met de Aalscholvers, in afwachting van de acte de présence van de Dodaars. En dan, ineens, komt er een klein vogeltje aanvliegen. Het heeft een heel lange snavel en maakt twee maal een korte scherpe fluittoon: 'Ti ti!' Het heeft een oranje buik en een schitterend blauwe rug en is weg voordat ik mijn 10x42 kan scherpstellen. Ik heb mijn eerste Ijsvogel gezien! In het Noorderplantsoen!

Twee dagen later zet ik mijn queeste naar de Dodaars voort. Ondanks het pessimisme van de weermensen is het helder weer. De lucht is

blauw en met 9 graden is het erg warm voor de tijd van het jaar. Het is een idioot gezicht om het Noorderplantsoen nog steeds in bonte herfstkleuren getooid te zien. Moeder Natuur slaat er tegenwoordig maar een slag naar.

Zoals gewoonlijk vliegen de Kokmeeuwen hallo op mij af. Maar ik heb nu even geen tijd voor ze want vandaag ben ik vastbesloten om de Dodaars te vinden. Ik wandel naar de omgevallen boom die over het water hangt, want daar moet ie zitten volgens de hotline. En jawel, in mijn verreikijker zie ik een heel klein bruin bolletje dat om de haverklap met een sprongetje het water in duikt om een paar tellen later met een verbaasde blik weer tevoorschijn te komen. Wat een levendig beestje! Vanaf grote afstand heeft hij mij al in de smiezen en als ik naderbij sluip zwemt hij bij iedere duik een paar meter verder van mij vandaan. Dodaarzen zingen een prachtig lied

waarvan de melodie direct te herkennen is: 'l'amour est un oiseau rebelle...' Ik zweer het. En ook nog andere stukken uit 'Carmen' van Bizet 'L'amour! L'amour! L'amour!'

De rest van de middag bevind ik mij afwisselend aan de oost- en aan de westkant van vijf-er 2. Hij laat zich niet in de luren leggen. De mooiste plaatjes zou ik hebben kunnen schieten als ie alleen maar even wou poseren en niet steeds van mij vandaan wou zwemmen.

Twee vogelaars van Avifauna voegen zich bij mij. We bespreken natuurlijk de vogels en het weer, want dat hoort zo. We bekijken de Dodaars die zich nog nooit eerder in het Noorderplantsoen heeft vertoond. Een Reiger zit gluisperig vlak naast de omgevallen boom. Ik verneem dat Reigers vast geen Dodaarzen vreten, maar ik geloof er niks van. Hij kijkt wel erg verlekkerd, die Reiger.

Het is nog steeds stralend blauw. De zon zakt met tegenzin richting horizon. Beuken en esdoorns kleuren het plantsoen rood en geel en werpen lange schaduwen. 'Het is veel mooier weer dan het weerbericht voorspelde,' zegt de ene vogelaar. 'Ik wil het niet gezegd hebben, maar ik ben vóór de klimaatsverandering,' zegt de andere vogelaar. 'Hoef ik dat klereind naar Zuid-Frankrijk niet meer te rijden.'

Ik wil dat niet gehoord hebben, maar voor vandaag heeft die vogelaar gelijk.

